

SONNETTEN.

DOOR

HÉLÈNE LAPIDOTH—SWARTH.

ILLUSIE.

Ik liep alleen op bleeke nevelhei.
Daar kwam een fee, die nam mij bij de hand.
— „Kom mee, kom mee, ver over 't heidezand,
Daar bloeit mijn tuin vol bloemen velerlei.”

Ik vroeg: — „Wie zijt ge?” maar zij lachte en lei
Rondom mijn oogen loos een tooverband
En zoel omwoei mij wind van Sprokeland,
Vol lelie-adem en viool-gevelei.

En elken dag gaf zij me een ander lied.
Doch als een kind vol ondank en geweent
Dwingt om wat Moeder voor zijn heil verbiedt,
Vroeg ik haar naam: — „Jeugd? Liefde? Muze?” — „Neen”.
— „Illusie?” — 'k Voelde al dat zij mij verliet....
Mijn blinddoek viel, de hei lag om mij heen.

GELE TULPEN.

Dooradem' nu mijn kamer, gele tulpen,
Met teedre weelde van violaromen
En laat me, in bleeken regenvel, droomen
Van gouden Lente, strooiende over fulpen
Duin gele bloemen, die geen zeewind schromen
En zóo vermooiend ronde strooien stulpen,
Dat ze uit een zee van gulden zonnegulpen,
Als gouden koeplen, vonklend pralen komen.

O Lente! ik zie uw gele kleed al wuiven!
De blijde Meiwind doet uw mantel zwellen,
Uw blondomlokt naïef gelaat omstuiven
Veel gele wilgekatjes en kapellen.
'k Wil hoog voor u mijn venster openschuiven.
O kom dan, blonde, een sprookje mij vertellen!

